

“จ๊อบ” เรียนต่อ เพื่อให้พ่อแม่ภูมิใจ

ธนภัทร ไสมานุตร (จ๊อบ)
เยาวชน ต.เมืองสิงห์ จ.สุรินทร์

นายธนภัทร โสมาบุตร (จ๊อบ) อายุ 15 ปี เยาวชนจากตำบลเมืองสิงห์ หลังจากเรียนรู้จาก **ค่ายพัฒนาศักยภาพและสร้างเครือข่ายเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษา 25 อบท. จังหวัดสุรินทร์** (ภายใต้การดำเนินโครงการพัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น 4 ภาค) สนับสนุนโดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น , กสศ. , สถาบันยุวโพธิชน , สกสว. , ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด(มหาชน) และมูลนิธิสยามกัมมาจล เมื่อวันที่ 1- 21 ตุลาคม 2562 ณ หน่วยอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำห้วยสามสลับ ต.ศรีสะเกษ อ.น่าน้อย จ.น่าน ซึ่งเสร็จสิ้นไปเรียบร้อยแล้ว “จ๊อบ” ได้บอกเล่าเรื่องราวของตนเองและเรื่องราวการเปลี่ยนแปลงตนเองภายในงาน **เจ้าตัวมุ้งมันทำตามความคาดหวังของครอบครัวให้กลับไปเรียนต่อให้สำเร็จ** โดยการวางแผนเป้าหมายเรียนต่อเทคนิคด้านช่างยนต์เพื่อให้พ่อแม่ภูมิใจอีกด้วย

“จ๊อบ” เริ่มเล่าชีวิตตัวเองให้ฟังว่า ตอนนี้ไม่ได้เรียนหนังสือแล้วออกเรียนตอนเช้าเรียนในชั้นมัธยมต้น เพราะไม่ค่อยชอบเรียน **“ผมไม่ค่อยชอบการเรียนในระบบครับ โดนบังคับเยอะ ผมจึงตัดสินใจออกมา** ตอนเรียนประถมผมก็เรียนไม่ค่อยดีครับ ผมไม่ชอบการเรียนอยู่แล้ว ตอนเด็กๆ ก็ชอบกีฬาไ้ชน ชอบเตะบอล” การตัดสินใจออกจากโรงเรียน พ่อแม่ไม่สนับสนุน และเมื่อออกมา “จ๊อบ” มุ่งไปทำสิ่งที่ชอบคือการเลี้ยงไก่ชน พ่อแม่ ยิ่งไม่สนับสนุนเท่าไรแต่ก็ไม่

สามารถตัดทานความชอบของ “จ๊อบ” ได้ เพราะมองว่าไ้ชนคือการพนันนั่นเอง แต่ “จ๊อบ” มองว่านี่คืออาชีพและรายได้ของตัวเอง

“ตอนนี้ผมไม่ได้เรียน อยู่บ้านเลี้ยงไก่ชนมา 2 ปีแล้วครับ เป็นไ้ชนของผมเอง คนในหมู่บ้านเขาเล่นไ้เยอะ ผมชอบ ก็ลองหันมาเลี้ยงดูเอง เราต้องศึกษาก่อน ผมศึกษาพอสมควร เอามาเลี้ยงที่บ้าน ตัวไหนไม่ดีเราก็ตัดออกไปเรื่อยๆ ที่เราต้องศึกษา เราต้องดูไ้ให้เป็น ดูอาหารไ้ที่ให้มันกินให้เป็น ตัวแรกผมเพาะเองจากพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ที่มีอยู่ที่บ้านอยู่แล้ว ตัวแรกเอาไปชน ก็ดีครับ พอได้อยู่ ผมเพาะลูกไ้ชายตัวละ 500 บาท ได้ 100 – 200 ตัวแล้วครับ ผมมีพ่อพันธุ์ที่ไปชนที่สนามบ้านจอมพระ เขาไปดูแล้วเขาก็ตามมาขอซื้อลูกมัน ผมจะยัดอาชีพชนไ้เป็นอาชีพครับ”

ถึงแม้ “จ๊อบ” จะรู้ว่ากีฬาไ้ชนคือการพนันอย่างหนึ่ง แต่ด้วยความชอบในการเลี้ยงไ้เจ้าตัวจึงยังเลี้ยงไปเรื่อย ๆ เพราะการเลี้ยงไ้เหมือนมีเพื่อนและมีรายได้เงินเจือครอบครัวบางส่วน **“เงินที่ได้มาจากไ้เอาไปใช้ในครอบครัวบ้าง** ช่วยค่ากับข้าวบ้างครับ การเลี้ยงไ้ชนเหมือนเรามีเพื่อนอยู่ด้วยกัน เราเลี้ยงไ้ไ้ก็สร้างความดีให้เรา สร้างรายได้ สร้างความสุข ได้เป็นเพื่อนกัน ช่วงที่มีความสุขในการเลี้ยงไ้คือช่วงการให้ข้าวครับ” จ๊อบเล่าอย่างมีความสุข

“จ๊อบ” เล่าต่อว่าพื้นที่เลี้ยงไก่คือนาของที่บ้านนั่นเอง “ผมเลี้ยงไก่ชนไว้ที่นาครับ ไกลออกไปจากบ้าน เป็นพื้นที่เราเอง ทำเป็นคอกไก่ คอกตัวผู้ คอกตัวเมีย ตอนนี้มีพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ 4 คู่ ผมตั้งราคาคู่ละ 40,000 บาทครับ ผมก็นอนอยู่ที่นั่นเลยครับ ตอนนี้อายุจ๊อบผมมี 400 ตัว ปัญหาการถูกขโมยไม่มี แต่ก็ต้องระวังครับ และผมมีปู่อยู่ใกล้ๆ กัน แกนอนเฝ้าวัวควายอยู่ตรงนั้นก็ปลอดภัยอยู่ครับ”

ผ่านมาสองปี กับการเลี้ยงไก่ชน ถึงแม้ช่วงแรกครอบครัวจะไม่เห็นด้วย แต่เมื่อมาถึงตอนนี้พ่อแม่เริ่มเข้ามาสนับสนุนบ้าง เช่น ซื้อไม้สร้างคอกให้ แต่ยังคงมีความคาดหวังกับ “จ๊อบ” อยากให้ “จ๊อบ” กลับไปเรียนต่อนั่นเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ เจ้าตัวก็เริ่มเห็นด้วย และจะกลับไปเรียนตามที่พ่อแม่ต้องการ

“พ่อแม่ยังอยากให้ผมไปเรียนต่อครับ ผมเองไม่ชอบเรียนในระบบ ตอนนี้ไปสมัคร กศน.แล้ว ที่ กศน.เมืองสิงห์ไปเรียนชั้น ม.ต้น เพราะอยากได้วุฒิเอาไปใช้ทำงาน คืออยากไปเรียนเทคนิคต่อต้านช่างซ่อมเครื่องยนต์ แต่ยังเลี้ยงไก่ไปด้วย ผมชอบซ่อมรถ รถในบ้าน 4 คัน ผมซ่อมมาแล้วครับ แกะเครื่องและประกอบใหม่ได้ครับ ผมซ่อมเครื่อง แยกวาล์วเป็นแล้ว แต่ต้องทำให้เป็นอย่างอื่นด้วย อยากเรียนการไถน้ามัน ในอนาคตจะยึดเป็นอาชีพ

ได้ไหม ยังไม่รู้เหมือนกันครับ ถ้าเขามีการเสริมทักษะ เขาสนับสนุน ผมก็สนใจอยู่ครับ”

ดู “จ๊อบ” จะเป็นเด็กที่มีความคิดก้าวไกล แต่ยังมีช่วงเวลาที่ก้าวพลาดไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ “จ๊อบ” ได้ให้สัญญากับตัวเองว่าหลังกลับจากค่ายจะหันหลังเรื่องนี้เด็ดขาด เพื่อมุ่งมั่นในการเลี้ยงไก่และเรียนต่ออย่างจริงจังนั่นเอง “กลับไปจากค่ายจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดครับ สิ่งที่ทำให้เลิกคือการหันมาเลี้ยงไก่ มาดูแลไก่ ถ้าเรายังยุ่งเกี่ยวกับยาจะดูแลไก่ได้ไม่ดี ไก่จะขาดบางอย่างไป การเลี้ยงไก่เราต้องดูแลเขาเหมือนลูกเลยนะครับ ถ้าเราไปอยู่กับเพื่อน ไก่ก็ไม่ได้กินข้าว”

เมื่อมุ่งมั่นตั้งใจความสำเร็จมารออยู่ตรงหน้าได้อย่างแน่นอน ซึ่ง “จ๊อบ” ก็ต้องการพัฒนาตนเอง จึงได้มาเข้าค่าย 21 วัน ด้วย หลังจากจบค่าย “จ๊อบ” ได้สะท้อนสิ่งที่ได้จากค่ายและเป็นประโยชน์กับตนเอง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

“ผมคิดว่าผมได้เรื่องการอยู่ร่วมกับคนอื่น ผมไม่ค่อยเข้าหาคนอื่น อยู่คนเดียว อยู่บ้าน พอมาค่ายนี้ก็ได้เข้าหาคนอื่นได้ง่ายขึ้น กลับไปมันก็ช่วยให้เราเข้าหาคนในหมู่บ้านได้ดีขึ้น แต่คืออย่างไรไม่รู้เหมือนกัน มาค่ายนี้ผมก็มี

เพื่อนมากขึ้น มีความสุข อีกเรื่องที่ได้คือเรื่องความสามัคคี การช่วยเหลือ
กัน เช่น กิจกรรมปิดตาเดินเขา สามัคคีกันดี”

ส่วนกิจกรรมในค่ายที่ชอบ คือกิจกรรมนิเวศวิทยา “ผมชอบกิจกรรมการ
นอนเขา เดินเขา ที่ชอบเพราะอยู่บ้านผมเป็นคนเข้าแต่ป่า หาเห็ด หาของ
ป่า เหมือนได้อยู่บ้าน ส่วนกิจกรรมที่ไม่ชอบ คือ การนั่งฟังบรรยาย เหมือน
มันเป็นการบังคับ”

สุดท้าย “จ๊อบ” ฝากทิ้งท้ายไว้ว่า “ความคาดหวังของพ่อแม่กับเรา เขา
อยากให้ผมเรียนสูง เขาอยากสนับสนุนให้เรียนช่าง ผมจะพยายามทำให้
ได้ และกลับไปผมสัญญาว่าจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด”

“

ความคาดหวังของพ่อแม่กับเรา
เขาอยากให้ผมเรียนสูง
เขาอยากสนับสนุนให้เรียนช่าง
ผมจะพยายามทำให้ได้

”